

Locuiau dintotdeauna în aceeași casă înaltă și îngustă cu părinții lor, niște pisici, un hamster și trei chiriași. În capătul de sus al scării spiralate, la mansardă, se afla o cameră. A avea tavan înclinat și ferestre mici, rotunde, iar cele două surori o împărțeau încă de mici.

Bea era un copil care își păstra mereu pantofii lustruiți și care își împătorea hainele în fiecare seară. Îi plăcea mirosul de bumbac proaspăt călcat și admira creioanele aliniat după mărime. Sarcina ei preferată era să-și scoată cărțile din bibliotecă și să le aranjeze la loc în ordine alfabetică.

Pe Min nu o interesa ordinea de niciun fel. Îi plăcea să alerge dintr-o parte în cealaltă a parcului, să simtă cum vântul îi flutură părul în toate direcțiile. Avea adesea pantalonii rușiți în genunchi și obiceiul de a intra în iazuri pentru a aduna mătasea broaștei. Însă, mai presus de orice, lui Min îi plăcea să stea de vorbă.

Sporovăia despre desenele pe care le făcuse, despre visele ei, despre un câine caraghios pe care îl văzuse pe stradă. Pălăvrăgea cu prietenele ei, cu chiriașii, cu mama ei, cu tatăl ei, cu pisicile, cu hamsterul atent; dar cel mai mult stătea la taclale cu sora ei, ceea ce pica numai bine, pentru că Bea era unul dintre oamenii aceia care preferă să asculte decât să vorbească.

— Sunt atât de *diferite!* exclamau musafirii referindu-se la cele două surori.

Atunci, Min își ridică privirea de la lemnul pe care îl cioplea sau de la plăcinta de noroi pe care o cocea și se uita la Bea, care citea o carte, și știa că e adevărat. Dar nu-i păsa. Bea era singura ei soră și o iubea și cu asta, basta!